

Att dela det vi har med andra

Att låta oss bli uppfyllda av törsten efter Gud lösgör oss inte från bestyr i världen omkring oss. Tvärtom leder törsten oss att göra allt vi kan så att andra kan få glädje av skapelsens gåvor och finna en glädje i livet. (Broder Alois, Brev från Kina)

Christa och Samir (Schweiz) tillbringade förra året nio månader i Kairo.

Ett av projekten i vår anglikanska församling var att besöka utländska fångar i ett egyptiskt fängelse. Eftersom vi också ville engagera oss socialt under vår tid i Egypten anslöt oss vi till besöksgruppen och besökte fångarna en gång i veckan. Hos fångarna rörde det sig om utlänningar som inte hade några anhöriga i Egypten som hade kunnat hjälpa dem. Alltså övertog kyrkan denna tjänst. Fångarna lärde sig å sin sida olika handarbeten och tillverkade till exempel väskor och portmonnäer av små glaspärlor. Besöksgruppen försåg å andra sidan fångarna med det material de behövde (t ex tråd och glaspärlor) och sålde de färdiga produkterna i kyrkans rättvisebutik. Med pengarna som fångarna tjänade på detta sätt kunde de finansiera nödvändiga vardagsvaror som tandkräm, tvål, mat och kläder. Dessa köptes och medtogs alltid av besöksgruppen. Om någon av fångarna absolut behövde något, men inte hade några pengar, kunde han bli hjälpt tack vare gåvor.

Vid våra besök handlade det också om att ha ett utbyte med fångarna. De berättade för oss hur det gick för dem och vad de sysslade med och vi berättade för dem från vårt liv. Vi blev om och om igen imponerade av hur fångarna hanterar sin vardag och hur fast rotade de är i sin tro. Vid slutet av varje besök stod vi i en ring med fångarna, räckte varandra händerna, sjöng en välsignelsesång och prästen bad en bön. Varje gång var detta en stund som berörde oss mycket. Vi har fortfarande kontakt med fångarna, även om vi sedan dess är tillbaka i Schweiz.

Vetenskaplig forskning, konstnärligt skapande, politisk aktivitet och verksamhet i fackföreningar kan vara olika sätt att tjäna Gud.

Alexander (Sverige), 17 år, är aktiv i sin kyrka som konfirmandledare. Han jobbar också som frivillig sjöräddare.

Jag arbetar med att hjälpa nödställda personer i vårt kustområde och ibland längre ut i havet. Det är en mycket speciell känsla man får när man kan hjälpa personer som råkat illa ut; det kan handla om sjukdomar, båtar som gått sönder eller en ekologisk insats. Mycket av vår tid går åt till praktiska övningar så att vi håller oss i form, och vi hoppas alltid att vi inte ska behöva använda dessa färdigheter i verkligheten.

Detta arbete tar mycket av ens fritid och man ansvarar för att finnas på plats om något skulle hända. Detta är ett ideellt arbete alltså får jag ingen lön, men jag får något annat, ett leende och ett Tack! Att veta att man kanske har räddat någons liv eller något som är mycket viktigt för någon, det är kanske den bästa lönen man kan få, och det tar bara lite av din tid.

Att få ordning på vår längtan, att acceptera att vi inte har allting, leder oss till att inte monopolisera välstånd för oss själva.

TJ (USA) tillbringar flera månader i Taizé. År 2005 hjälpte han offer för orkanen Katrina.

Under de sex månader som jag arbetade som volontär fick jag uppleva Guds nåd som var verksam på många djupa och oväntade sätt. En del människor delade allt de hade med sina grannar. Det berättades en otrolig historia om en företagare som hade förlorat allt han hade utom sin lastbil. Han började använda den till att köra omkring i stan, både med personer som behövde åka någonstans och med varor. Och han kände sig riktigt levande, trots att han hade förlorat allt, först när han hade börjat hjälpa andra.

När vi delar vad vi har med andra, vare sig det handlar om vår tid eller våra ägodelar, så upptäcker vi att livets värde inte ligger i vad vi har utan i de relationer som vi bygger upp med varandra genom den gnista av gudomlighet som finns i alla människor. Det är på detta sätt som vi förmedlar evangeliet om den levande Kristus och som vi blir Guds verktyg.

Att lära oss att inte ha allting bevarar oss från isolering. Med materiellt överflöd kommer ofta en inåtvändhet, då äkta kommunikation går förlorad. Det skulle inte behövas mycket för att allting skulle vara annorlunda.

Ema (Portugal) har gjort en resa i Indien.

Att leva tillsammans och samarbeta med personer som lever i en annan kultur än vår kan vara påfrestande ibland. Vi känner oss lätt så annorlunda med den kunskap vi har om hur vårt land är organiserat och fungerar och skilda från den kultur i vilken vi är gäster. Ibland skulle vi ha lust att med otålig entusiasm föreslå nya idéer och förändringar, trots att vi inte riktigt förstått den lokala verkligheten, förstått hur de, som vi vill hjälpa, fungerar. Det är viktigt att lära sig förstå den kontext i vilken vi befinner oss, och det är kanske ännu viktigare att kunna lyssna, att söka någonting tillsammans med dem som vi vill hjälpa så att de själva är med och hittar lösningar. [...] Vår strävan att höja levnadsstandarden kommer inte att avta utan tvärtom stimuleras när folk har förtroende för oss genom att fundera på vägar framåt tillsammans med oss. Detta förtroende växer om vi är uthålliga i vårt arbete och verkligheten är intresserade av de människor som vi vill hjälpa.

Det behövs så lite för att ta fram godheten som finns i det mänskliga hjärtat.

Jeni & Colin (USA) har tillbringat fem månader i Tanzania utsända av sin lutherska församling.

Vi mottogs med vänlighet och gästfrihet av en familj bestående av nio personer som bor två mil från Arusha. Med oss två blev vi alltså elva i huset. Det var Andy och Elieshi som erbjöd oss sängplatser, men alla de andra delade också något med oss, var och en på sitt sätt. Metili följde med oss till torget när vi skulle handla, Carol och Randy visade oss hur man brukar tvätta sina kläder, Irene och Naema lärde oss afrikansk matlagning, Sam och Naomi lekte med oss, Glory, Masome och Beatrice tog hand om trädgården. Tack vare dem alla lärde vi oss känna igen Guds verk, och vi lärde oss nya ord och lovsånger som uttryckte vad vi såg.

Många initiativ till delande finns inom räckhåll för oss.

Sylvia (Tyskland) berättar om sina erfarenheter i socialt arbete.

Jag kommer ofta i kontakt med personer som går igenom svåra perioder och som behöver stöd för att ta sig igenom dem. Men vi är ju alla kallade att hjälpa andra människor. Det kan vara en vän, någon familjemedlem, någon i vår församling, en kollega; alla behöver ibland få känna att någon lyssnar till dem, uppmuntrar dem, har förtroende för dem...

Jag har lärt mig inse att om man stödjer någon på detta sätt innebär det att man ger av sin tid, och att det betyder mycket för denna person. När man på detta sätt kommer varandra närmare så hjälper det personen i fråga att finna sina egna resurser, utan att det behöver innebära att man ger råd från sin egen höga position. [...] Det viktigaste som jag lärt mig är, det är att jag konfronteras med min egen oförmåga när jag hjälper andra, vare sig det är i mitt yrke, i mitt vardagsliv eller i de nära relationer som jag har till somliga.

Respekten för andra är en ovärderlig välsignelse i förberedandet av freden. Gränserna till de rikaste länderna måste bli mer öppna. Större rättvisa på jorden är möjlig.

Carolina (Chile) bor i Santiago, där hon hjälper till att förbereda en ny etapp på pilgrimsfärden för tillit på jorden som ska äga rum där i december.

Att dela det vi har, eller vara rättvisa och ansvariga i sättet att forma våra liv tillsammans med andra är något som vi bara måste göra... men det är inte alltid så lätt att genomföra. Jag tror att varje ung människa måste ta ansvar för att väcka andras rättskänsla; att vara, i sitt land och i världen, män och kvinnor som outtröttligt odlar rättvisa och sanning. Gör man det så blir man uppmuntrad att ta del i den ständiga uppgiften att proklamera Evangelium, därför att det är värt mödan att försvara den oskyldige, den förtryckte och den fattige.

Ett exempel på det som här sagts är de unga akademikerna i Santiago och från många andra platser i vårt land. [...] Genom mötet med Kristus har de alltmer upptäckt att de bör utföra sitt arbete på ett ansvarigt sätt, i trogen tjänst och hjälpa andra. Dessa ungdomar har en stark önskan om att förändra världen och de känner att de bör samarbeta om att bygga upp ett Chile som är mer rättvist och solidariskt. De lyckas förena sin tid för studier med tid för familjen, och dessutom vara volontärer som hjälper skolbarn med svaga skolbetyg varje lördag under året. De medverkar också i sjukvården på sommaren och bidrar med sin expertis. De deltar i sociala och politiska organisationer, för de anser att de på dessa områden måste vara kristna yrkesmänniskor, som i sitt liv och sammanhang visar på Guds kärlek.

Evangeliet kallar oss till enkelhet. Att välja enkelhet öppnar våra hjärtan för att dela och för glädjen som kommer från Gud.

Andy (Nya Zeeland) deltog i en workshop i Taizé över temat "Hur kan man stödja någon som går igenom svårigheter?"

Jag har alltid tyckt att det är svårt att veta hur jag kan hjälpa andra utan att ge intrycket att jag tycker jag är duktigare än de. Jag tycker mycket om tanken att lösningen till en människas problem finns hos henne själv. När vi försöker hjälpa någon så är vår uppgift inte att finna lösningar för dem. Vår uppgift är snarare att vara nära dem och hjälpa dem att finna sina egna lösningar. I mitt eget liv så har jag intrycket att det är så Kristus handlar med mig. När jag är i knipa så är det sällan han förändrar situationen för mig. Han hjälper mig att inse att han har skapat mig sådan att jag har lösningen inom mig... Genom att vara nära mig hjälper han mig att vara mig själv helt och hållet.

Detta är ett vackert exempel för oss att följa när vi försöker stödja andra i deras svårigheter! I stället för att försöka vara hjältar kan vi hjälpa dem att finna den kraft de behöver, och utan att ställa oss på en högre nivå. På så sätt blir de fria att gå framåt självständigt. Jag vill lära mig ta emot gåvan att stödja andra på det viset och uppmuntra andra att göra på samma sätt.